

E D E B İ Y A T / R O M A N

NAHİD SIRRI ÖRİK
GECE OLMADAN!

Semiha henüz yatağında tembel tembel sağa sola dönerken Güzide Hanım içeri girdi. Pek heyecanlı bir hâli vardı, elinde de sayfaları buruşturulmuş bir gazete tutuyordu.

Karyolaya yaklaştı, elinde tutmakta devam ettiği gazete-
de bir noktayı parmağıyla işaret ederek, bu gazeteyi yastığın kenarına bıraktı. Sonra hiçbir şey söylemeden, kızının yüzüne bakmaksızın geri döndü, odadan çıktı.

Sade heyecanlı değil, biraz da darılmış gibiydi.

Semiha yatağında pek büyük bir merakla düşmeksizin doğruldu; annesinin biraz garip mizaçlı olduğunu, hiç ehemmiyet verilmeyecek şeyleri mesele yaptığını bilirdi.

Gazeteyi yavaşça eline alarak, geçkin kadının işaret ettiği noktaya baktı. Bakar bakmaz da, kayıtsız ve tembel yarı uykuda hâlini kaybetti. İşaret edilmiş satırları bir kere acele acele, sonra ağır ağır, düşünceli düşünceli okudu: Birinci okuyuşunda belki tamamen anlamamıştı da bundan dolayı bir kere daha okumuştı.

Ağır ağır, yeni harfleri bir türlü sökemeyen en yaşlı insanlar gibi dudaklarını da oynata oynata okumuştı. Sonra çıplak, güzel kollarını yüksek ve pek genç -yaşına nispetle de pek genç ve kusursuz- göğsünün üzerinde birleştirerek, gözleri dalgın, belki baktığını görmeyerek birkaç dakika hareketsiz kaldı.

İki kere okuduğu gazete haberi, ... mebusu ve ..... bankasında idare meclisi azası Ali Hayrettin Bey'in, gecenin 3'ünde bir kalp sektesi yüzünden öldüğünü ve cenazesinin bugün Şişli'de, süvari karakolu karşısındaki evinden kaldırılıp Karacaahmet mezarlığındaki aile makberesine gömüleceğini bildiriyordu.

Evvelki günün birkaç saatini beraber geçirdiği Ali Hayrettin Bey ölüp gitmiş, yok oluvermişti.

Genç kadın gazeteyi yere, halının üzerine attı ve bütün bir an gözleri kapalı kaldı. Sonra tekrar yatmak, yeniden uykuya dalmak istedi. Yeniden uykuya dalarsa bu gazete haberiyle alt üst olan, alt üst olan değil, mahvolan bütün bir istikbal sanki tekrar nizama girecek, her şey güya yeniden eski tertibini bulacaktı. Fakat bu his ancak bir dakika sürdü ve Semiha hafifçe içini çekerek, yataktan bacaklarını sarkıttı, ayaklarına terliklerini geçirerek kalktı, kapıyı açıp dışarıya, sofaya çıktı.

Orada annesiyle karşılaştı.

Güzide Hanım uzaklaşmamıştı. Semiha kalkıp gelmezse belki tekrar odasına girecek ve gazetedeki haber hakkında ondan fikir, hatta biraz da hesap isteyecekti: İki buçuk sene gözlerini bu netice için, bu fiyasko için yummuş değildi!

Kızına dikkatle baktı ve belki gözlerinde bir iki damla yaş aradı.

“Ne dersin bu ölüme?”

“Ne diyeyim? Allahın takdiri.”

Hayli sinirli, Güzide Hanım omuzlarını silkmişti. “Çok şey denebilir. Ben doğrusu hayretler içinde kaldım.”

“Niye hayretler içinde kalıyorsunuz?”

“Hayretler içinde kalıyorum ve aklıma türlü ihtimal geliyor!”

Semiha belki kendi şüphelerini de yok etmek isteyen bir eda ile, “Ellisini hayli geçmiş bir adam. Bu ölümün pek şaşılacak bir ciheti yok!” dedi.

Sonra da böyle dediğine pişman oldu: Annesi de elli altı yaşındaydı. Güzide Hanım biraz acı ve sitemli bir eda ile, “Ellisini geçkin insanların durup dururken ölüvermeleri mi icap eder?” demişti.

“İcap etmez şüphesiz. Fakat bir delikanlı olsaydı böyle ani ölüşü daha çok hayret verirdi, değil mi?”

“Yani bu ölümden hiçbir garabet, hiçbir fevkaladelik bulmuyorsun?”

İçinde müphem bir tereddüt bulunsa bile Semiha en tabii sesiyle, “Bulmuyorum” diye mukabele etti.

Sofayı geçmiş, başka bir yatak odasına girmişlerdi. Bu, Güzide Hanım’ın yatak odasıydı ve köşkün lodos rüzgârı alan, İstanbul tarafına bakan üç pencere, geniş odalarından biriydi. Semiha’nın yatak odasıyla da manzarası büyük bir tezat teşkil ediyor, teknil eşyası yerli yerinde olduğu gibi yatak da çoktan toplanmış, düzelmiş bulunuyordu. Kızı ne kadar savruk ve intizamsızsa Güzide Hanım da o kadar intizamlı ve içi tez bir kadındı ve Semiha’nın hemen hemen öğle vakitlerine kadar uyumasına, hiç değilse yataktan kalkmamasına mukabil annesi, hastalık mazereti müstesna, daima pek erken kalkardı.

Güzide Hanım ceviz karyolasının sağ tarafındaki koltuğa oturmuştu. Hep düşünceli görünüyordu. Başını pencerelere çevirdi ve sanki ilk defa gördüğü bir şeymiş gibi, Boğaz’ın ta Marmara’ya kadar uzayan manzarasını, Arnavutköy’ünü, Vaniköy’ünü, ta Üsküdar’da Şemsipaşa’ya kadar Anadolu sahilini bir müddet seyre koyuldu. Sonra başını çevirerek kızına hitap etti.

“Vallah kimsenin günahını almak istemem, iftira da edemem. Fakat sen Hayrettin Bey’le evvelki gün, öldüğü gecenin gündüzü beraberdin. Hâlinde endişe verecek herhangi bir şey fark ettin mi?”

“Etmedim.”

“Böyleyken gece ölüveriş i garip değil mi?”

Semiha demin annesini memnun etmemiş olan cümleyi başka bir şekilde, daha nazikleştirerek tekrar etti. “Hemen hemen altmışında bir adam” dedi.

Sonra da yavaşça, utanır gibi ilave etti. “Verilmiş karar da kendisini pek hararetlendirmişti. Galiba biraz ihtiyatsız davrandı.”

Güzide Hanım’ın damarlarında dolaşan Alman kanının sertliği birden lisanına gelmişti, kelimeleri tane tane ve huşunetle telaffuz ederek dedi ki: “İhtiyatsızlığına müsaade etmemeliydin. Haydi, kararın heyecanı içinde o kendini unuttu diyelim, ya sen? Altmışlık, göbekli, dazlak kafalı bir adamın artık karısı olacağını düşünmek sevinciyle kendini kaybetmemiştin ya? Herifin kalbinin pek sağlam olamayacağını da tahmin edebilirdin, değil mi?”

Semiha birden nefisini pek yorgun hissetti. Hayır, annesinin sitemlerine cevap vermeye, onunla belki pek uzun sürecek bir münakaşaya girmeye kudreti yoktu. Hatta kabil olsa tek söz söylemeksizin odadan, sade bu odadan değil, hatta bu köşkten çıkacak, Kandilli sırtlarında yapıyalnız, kimseye cevap vermeye, hesap vermeye mecbur olmadan uzun uzun dolaşmaya gidecekti. Fakat Güzide Hanım hele şimdi buna dünyada razı olmazdı ve yaşı otuza varmış, hatta otuzu geçmiş olmasına rağmen Semiha hep annesinin hükmü altındaydı.

Bir sükût olmuştu. Bu sükûtu yine Güzide Hanım bozdu.

“Meselenin etrafında dolaşıp durmayalım, açık konuşalım: Sen boşanma kararı bildirilir bildirilmez bu kalp sektesinden ölümü pek şüpheli bir şey bulmuyor musun?”

“Yani bu ölümü Allah’ın işi saymamak, birini mesul tutmak mı lazım?”

“Evet.”

“Kimi?”

“Bunun kim olduğu aşikâr! Tabiidir ki karısı.”

“Bir kere Hayri’nin boşanma kararını karısına bildirmeye vakit bulup bulmadığı meçhul. Belki de eve dönüşünde kendini yorgun hissetmiş, pek sakin geçmeyeceğinden emin olduğu bir konuşmayı ertesi güne bırakmıştır. Hem haber vermiş olsa bile Mehlika Hanım’ın her gün bir düşman zehirleyen Papa Borjiya ailesi gibi gizli bir eczahanesi, bu eczahanede de çeşit çeşit ilaçları yoktu ya?”

Eski Osmanlı ordusunda miralaylığa kadar yükselmiş mühtedi bir Alman’ın kızı olan Güzide Hanım’ın mavi ve kirpiksiz gözlerine düşünceler dolmuştu.

“Belki sen haklısın, zavallı kadının günahına girmiş olabilirim. Fakat bu tesadüf de pek garip!” diye söylendi.

O zaman Semiha yavaşça annesinin yanından ayrılarak odasına döndü. Pek uzaktan bir hısımlıkları da bulunan Mehlika Hanım’dan elini çeken, bu kendi hâlinde, hatta pısrık mahluku, kocasını taammüden, zehirle öldürmek suçundan kurtaran Güzide Hanım’ın bu sefer kendisine döneceği ve bu işi, yani karısından ayırtıp Ali Hayrettin Bey’e varmak işini tam iki buçuk seneden beri bir türlü başaramamış olduğu için kendisini pek acı bir şekilde tenkide girişeceği muhakkaktı...

Semiha odasına dönünce tuvaletin önündeki alçak iskemleye oturup bir dakika düşünceli, hareketsiz kaldı, sonra

birdenbire el aynasını alarak, günün ışığında yüzünü uzun uzun tetkike koyuldu.

Yirmi yedi yaşında olduğunu söylüyordu ve otuz iki yaşındaydı. On sekizinde varmış bulunduğu Cemil Mahmut isminde bir paşazadeden beş sene evvel ayrılmıştı ve nüfuzlu, itibarlı, bilhassa zengin biriyle evlenmek hususunda iki buçuk yıldan beri sarfettiği gayret, oynadığı sevda komedyası tam muvaffakiyetle neticelenmek üzereyken işte tam bir fiyasko ile son buluyordu. .... mebusu ve .... bankası idare meclisi azalarından Ali Hayrettin Bey'in bir kalp sektesi yüzünden ölerək cenazesinin bugün Şişli'de, süvari karakolu karşısındaki evinden kaldırılacağını, Karacaahmet Mezarlığı'na götürülüp gömüleceğini, annesinin az evvel uzattığı gazeteden okumuştı. Şu hâlde ne yapacaktı?

Her biri kendi sınıfına uygun koca bulan, kimi devlet düşkünü ve kimi pespaye tellal kadınlara mı başvuracaktı? O tellal kadınlar varabileceği kocayı temin edinceye kadar pek mütevazı bir hayat sürmek lazımdı. Bütün gelir, annesinin altı ay önce ölen kocasından, yani Semiha'nın babası Harun Bey'den bağlanmış tekaüt maaşıyla Tophane'deki iki ufak dükkânın kirasından ibaretti. Bununla geçinilemeyeceğine ve Roma'da sefaret kâtibi olan küçük kardeşi Adnan'dan tatlı dille yazılmış kısa mektuplar dışında hiçbir şey beklenemeyeceğine göre, beş on parça elmas, iki kürkü, para eder her şeyi birer birer satıp bu hayatı sürdürmek mi icap edecekti?

Yeni maceralara girmek, salonlarda bir taraftan yeni bir Hayrettin Bey ararken bir taraftan da gizli randevu evlerine devam etmek şüphesiz ki mümkündü.

Bunu mu yapacaktı?

Mühim bir karar vermeden, yeni bir işe atılmadan evvel hesaplarını, defterlerini tetkik eden bir tüccar yahut da bir

taarruz emrini vermeden önce haritaları dikkatle bir kere daha tetkike koyulmuş bir erkânıharp zabiti gibi aynada yüzüne bakıyordu. Bu aynada gördüğü yüz muhakkak ki, pek güzeldi. Pek tazeydi de: Gözlerin yanlarında ve altlarında, boyunda, alında tek çizgi yoktu. Fakat birdenbire, burnun sağ kanadının yanından ağzın üst kıvrımına doğru inen belli belirsiz bir çizgi fark etti.

Gece pek rahat uyumuş, on birde girdiği yataktan sabahleyin dokuz buçuğa doğru kalkmıştı. Bu çizgi yorgunluktan ileri gelmiş olamazdı. Demek ki bu çizgi yavaş yavaş hazırlanmış ve henüz hiç farkedilmemiş bir düşman taarruzunun ilk öncü hareketiydi; Semiha'nın aldığı fena haberle, elim haberle sarsılıp sendelediği anda meydana çıkıvermiş bulunuyor, düşmanın, yıpranışın, yaşlılığın kendisine karşı ilk zaferini teşkil ediyordu!

İki yıllık bir fasıladan sonra yeniden randevu evlerine gitmek, salonlarda rastlayacağı kimselerden bir koca, randevu evlerinden daimi bir dost temin etmeye çalışmak... Her ikisi bulununcaya kadar da bu nispeten müreffeh, gösterişli hayatı sürdürmeye muvaffak olmak! Genç kadın kendini birdenbire çöküp yıkılacak ve çöküp yıkıldığı yerde ölümü bekleyecek, isteyecek kadar yorgun, takatsız hissetti. Ve iri, uzun kirpikli ela gözlerinden artık yaş boşandı.

Fakat boşalan bu yaşlarda bugün denizden Anadolu tarafına getirilecek, herhâlde bir muşla Üsküdar'a geçirilerek uçsuz bucaksız Karacaahmet'in bir köşesine gömülecek olan mebus ve idare meclisi azası Ali Hayrettin Bey'e ait hiçbir hisse yoktu. Abdülaziz ve Abdülhamit devirleri vükelasından Bahaeddin Paşa'nın torunu ve şûrayı devlet azalığından mütekait merhum Harun Bey'in kızı Semiha Hanım sadece kendine, kendi kaderine ağlıyordu...